

СТЕФАН ЦВАЙГ ЛЕГЕНДА ЗА ТРЕТИЯ ГЪЛЪБ

Превод от немски: Венцеслав Константинов, —

chitanka.info

В книгата за началото на света се разказва историята на първия и втория гълъб, които праотец Ной изпратил от ковчега да му донесат вест, когато небесните шлюзове се затворили и водите на бездната спрели. Но за пътешествието и участието на третия гълъб кой е разказал? При върха на планината Арарат бил заседнал спасеният кораб, който криел в утробата си целия пощаден от потопа живот. И когато очите на праотец Ной съзрели от стожера само вълни и талази, безкрайни води, той изпратил гълъб — първия — да му донесе вест дали някъде не се вижда вече земя под безоблачното небе.

Първият гълъб — тъй се разказва там — се издигнал и разперил криле. Летял на изток и на запад, ала навред имало само вода. Нигде не намерил място за отдых и постепенно крилата му почнали да отслабват. Така той се върнал при единствената твърд на света, при ковчега. И закръжил над почиващия на планинския връх кораб, докато Ной не прострял ръка и не го внесъл при себе си в ковчега.

Почакал Ной още седем дни, през които не капнал дъжд и водите спадали, после пак взел гълъб — втория — и го изпратил да му донесе вест. Гълъбът литнал в утрото, а когато надвечер се върнал, в човката си носел маслинова клонка като пръв знак от свободната земя. Така Ной познал, че над водата вече се подават върхарите на дърветата и че изпитанието е свършило.

След нови седем дни Ной пак изпратил гълъб — третия — да му донесе вест. Литнал той в утрото по света, но вечерта не се върнал. Дни наред чакал Ной, но гълъбът не дошъл. Така праотец Ной разбрал, че земята е свободна и водите са спаднали. Но за гълъба, за третия гълъб, не научил никога нищо, не научило и човечеството — легендата за него не била разказана чак до наши дни.

А ето какви били пътешествието и участието на третия гълъб. Излетял той в утрото из душното помещение на кораба, където, притиснати в тъмнината, животните ръмжали от нетърпение, блъскали с копита и нокти, та всичко кънтяло от рев и тръбене, от съскане и лай; излетял из теснотата към безкрайния свят, из тъмнината към светлината. Но като разперил криле в заристия, сладостно напоен от дъжда въздух, изведнъж край себе си усетил свободата и благодатта на безбрежието. В низините искрели води, като влажен мъх се зеленеели горите, от полята се издигала бялата омара на утрото, а уханните изпарения от растенията разносяли сладост из ливадите. Блясък струял

от металическото небе, в планинските зъбери се пречупвали лъчите на изгряващото слънце, като червена кръв мъждукало морето в безкрайното зарево, като гореща кръв димяла цъфтящата земя.

Било божествено да се наблюдава това пробуждане. С разперени криле и с блажен взор гълъбът се реел над пурпурния свят. Над земи и моря летял той и в бляновете си постепенно сам се превърнал в крилат блян. Като самия бог разглеждал за пръв път освободената твърд и не можел да ѝ се нагледа. Отдавна забравил Ной, белобрадия старец от ковчега, и неговата заръка, отдавна забравил, че трябва да се върне. Защото сега светът му бил станал родина, а небето — свиден дом.

Така третият гълъб, неверният пратеник на праотеца, летял над пустия свят все по-далеч и по-далеч, носен от устрема на щастието си, от вятъра на блаженото си вълнение, летял по-надалеч и все по-надалеч, дордето крилето му натежали, а перата му станали като олово. Земята го привличала с могъща сила, все по-ниско се свеждали изтощените му криле, та вече докосвали върхарите на дърветата. И вечерта на втория ден той най-сетне кацнал в дебрите на една гора, още безименна като всяко нещо в онова изначално време. Скрил се сред гъстите клони за отдых от въздушното пътешествие. Листакът го покривал, вятърът го приспивал, денем било прохладно сред клоните, а нощем топло в горското обиталище. Скоро той забравил ветровитото небе и примамките на далнината, зеленият свод го обгърнал и времето потекло над него без мяра.

Гората, в която третият гълъб си избрал да живее, била от близкия нам свят, но там още нямало хора и в тази самота постепенно самият той се превърнал в блян. Свил гнездо сред нощния зеленикав мрак и годините се занизали край него. И смъртта го забравила, понеже всички онези животни — по едно от всеки вид, — които са зърнали още първия свят преди потопа, не могат да умират и никакъв ловец не може нищо да им стори. Те невидимо си правят гнезда в неизследваните дупли на земното рухо, както този гълъб в дебрите на гората. Понякога той наистина долавял присъствието на хората — прогърмявал изстрел и отеквал стократно о зелените склонове, дървосекачи удряли по стволите така, че мракът наоколо кънтял, тихият смях на влюбените, които, прегърнати, дирели усамотение, се леел като лек ромон скрито в шумака, а песента на децата, търсещи ягоди, звучала нежна и далечна. Унесеният гълъб, потънал сред

листата в своя блян, понякога чувал тези гласове на света, но ги слушал без страх и си оставал в своята тъма.

Ала един ден цялата гора затрещяла, сякаш земята се разпукала на две. Из въздуха свистели черни метални късове и където паднали, земята в ужас изригвала нагоре, а дърветата се пречупвали като сламки. Мъже в многоцветни одежди си изпращали един другиму смърт, а страшни машини бълвали огън и плам. От земята към облаците фучали светкавици, последвани от гръм. Изглеждало тъй, сякаш земята искала да се втурне в небето, а небето — да се сгромоляса върху земята. Гълъбът се сепнал в своя блян. Над него се носели смърт и разруха; както някога водата, сега огънят поглъщал света. Той бързо разперил крила и литнал, за да си потърси друго убежище вместо рухващата гора; убежище на мир и покой.

И тъй, гълъбът се понесъл над нашия свят, за да намери покой, но където и да летял, навред срещал тези светкавици и този гръм на хората, навред бушувала война. Море от огън и кръв заливало земята, както някога. Пак бил настъпил потоп и гълъбът бързо размахвал криле над нашите земи, за да съгледа място за отдих, та сетне да поеме към праотеца и да му занесе маслиновата клонка на предвестието. Но в тези дни никъде не можело да се намери такова място, все по-високо се надигал потопът на унищожението над хората, все по-надалеч се простирал пожарът в нашия свят. И гълъбът още не е намерил отдих, нито хората мир, той няма да се върне у дома си, сякаш няма да се отмори вовеки веков.

В наши дни никой не го е виждал — заблудения митичен гълъб, дирещ мир, — ала той лети над главите ни, боязливо и вече с немощни криле. Понякога, само в нощите, когато се сепваме в съня си, чуваме из въздуха шумолене, стремително пърхане в мрака, объркан полет и безпомощен бяг. Върху неговите криле се носят всички наши чемерни помисли, в страха му бушуват всички наши желания. Тъй се рее, тръпнещ между небето и земята, заблуденият гълъб, той, някогашният неверен пратеник, носи сега на праотеца на човечеството вест за собствената ни участ. И отново, както преди хиляди години, един свят чака някой да протегне ръка към него и да разбере, че изпитанието е било достатъчно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.